

דכלא, נפק מכללא דמהימנותא. וינצו
במחנה, מפאן אוליפנא, פל מאן דאתי
מזוהמא דזרעא, לסוף גלגליה ליה קמי כלא.
מאן גרים ליה, זוהמא דחולקא בישא דאית
ביה. דלית ליה חולקא בכללא דישראל.

רבי חייא פתח, (משלי כה) פבוד אלהים הסתר
דבר וכבוד מלכים חקור דבר. פבוד
אלהים הסתר דבר, דלית רשו לבר נש לגלאה
מלין סתימין, דלא אתמסרו לאתגלויא. מלין
דחפא לון עתיק יומין, פמה דאת אמר, (ישעיה
כ) לאכול לשבעה ולמכסה עתיק. לאכול
לשבעה, עד ההוא אתר דאית ליה רשו ולא
יתיר. ועם פל דא, ולמכסה עתיק, למכסה
עתיק ודאי.

דבר אחר, לאכול לשבעה, אינון חבריאי
דידעין ארחין ושבילין למיהו פארח
מהימנותא כדקא יאות. פגון דרא דרבי שמעון
שארי בגויה. ולמכסה עתיק, מדרין אחרנין
דהא כלהון לא אתחזון לאכול ולשבעה
ולאתגלויא מלין בגווייהו, אלא למכסה
עתיק, פמה דאת אמר, (קהלת ה) אל תתן את פיך
לחטיא את בשרף.

ביומוי דרבי שמעון, הוה בר נש אמר לחבריה,
פתח פיך ויאירו דבריך. פתר דשכיב,
הווי אמרי, אל תתן את פיך וגו'. ביומוי,
לאכול לשבעה. פתר דשכיב, ולמכסה עתיק.
דחבריאי מגמגמי, ולא קיימי במלין. דבר
אחר, לאכול לשבעה: באינון מלין דאתגלויין.
ולמכסה עתיק: באינון מילין דאתחפין. (ד)

(ק"ו ע"א)

ויקוב בן האשה הישראלית את השם, מהו
ויקוב. רבי אבא אמר, ויקוב ודאי, פמה

הזרע, בסוף מגלים אותו לפני
הפל. מי גרם לו? זהמת החלק
הרע שיש בו, שאין לו חלק בכלל
ישראל.

רבי חייא פתח, (משלי כה) פבוד
אלהים הסתר דבר וכבוד מלכים
חקור דבר. פבוד אלהים הסתר
דבר, שאין רשות לאיש לגלות
דברים סתומים שלא נמסרו
לגלוי, דברים שפסה אותם אותם
עתיק הימים, כמו שנאמר (ישעיה
כ) לאכל לשבעה ולמכסה עתיק.
לאכל לשבעה, עד אותו מקום
שיש לו רשות ולא יותר. ועם פל
זה, ולמכסה עתיק, למכסה עתיק
ודאי.

דבר אחר לאכל לשבעה - אותם
החברים שיודעים דרכים
ושבילים ללכת בדרך האמונה
פראוי, כמו הדור שרבי שמעון
שרוי בתוכו. ולמכסה עתיק -
מדורות אחרים, שהרי כלם לא
ראויים לאכל ולשבעה ושיתגלו
דברים בתוכם, אלא למכסה
עתיק, כמו שנאמר (קהלת ה) אל
תתן את פיך לחטיא את בשרף.
בימי רבי שמעון היה אדם אומר
לחברו: פתח פיך ויאירו דבריך.
אחר שנפטר, היו אומרים: אל
תתן את פיך וגו'. בנמו - לאכל
לשבעה. אחר שנפטר - ולמכסה
עתיק. שהחברים מגמגמים ולא
עומדים בדברים. דבר אחר לאכל
לשבעה - באותם דברים
שהתגלו. ולמכסה עתיק -
באותם דברים שהתכסו.

ויקב בן האשה הישראלית את
השם. מה זה ויקב? רבי אבא
אמר, ויקב ודאי, כמו שנאמר
(מלכים א-יב) ויקב חר בדלתו, נקב
את מה שהיה סתום. ושם אמו

דאת אמר, (מלכים ב יב) ויקוב חור בדלתו, נקיב מה דהוה סתים. ושם אמו